

Arrest

nr. 273 650 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit Vrak, Shkoder. Uw broer E. (...) verblijft al 24 jaar in het Verenigd Koninkrijk. Drie of vier jaar geleden kwam u naar België in de hoop van hieruit de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen maken. Toen dit niet lukte, keerde u ruim twee maanden later onverrichterzake terug naar Albanië. Begin 2019 leerde u uw huidige echtgenote, K.P. (...) (O.V. X) kennen toen zij bij haar tante in Shkoder op bezoek was. Jullie werden verliefd en begonnen in februari 2019 een relatie. Begin maart 2019 stuurde u, zoals de traditie het wil, een bemiddelaarster, mevrouw V.G. (...), naar uw schoonfamilie om haar hand te vragen. Toen uw schoonvader vernam dat u moslim bent, reageerde hij razend. Uw schoonfamilie is immers katholiek en vooral uw schoonvader is rabiaat in

zijn haat ten aanzien van moslims. In Velipojë, waar uw schoonfamilie woont, zijn de meeste inwoners katholiek en is het een schande om met een moslim te huwen. Daarbij komt nog dat u twaalf jaar ouder bent dan uw echtgenote. Uw schoonvader wilde er dan ook niet van weten en eiste dat zijn dochter een punt zette achter jullie relatie. Indien zij zou verdergaan met u, zou hij jullie beide vermoorden. U hield echter regelmatig telefonisch contact met uw echtgenote. Een tweetal maanden later stuurde u opnieuw dezelfde bemiddelaarster naar uw schoonfamilie met een nieuw verzoek. Uw schoonvader stuurde haar weg en wilde er niets meer over horen. Na ongeveer zes maanden vroeg u aan uw echtgenote of zij verder met u een leven wilde opbouwen, dan wel of zij een punt wilde zetten achter jullie relatie. Zij gaf aan dat zij voor u koos en bereid was haar familie achter te laten. Daarop ging u haar bij haar thuis ophalen en bracht u haar naar uw familie. Via de bemiddelaarster bracht u haar familie op de hoogte dat uw echtgenote bij u verbleef. Uw schoonfamilie maakte haar duidelijk dat zij u en uw echtgenote zou vermoorden van zodra ze jullie op straat zou aantreffen. Uit angst durfde u amper nog het huis verlaten. In augustus 2019 liet u uw huwelijk registreren. Tot aan uw vertrek woonde uw echtgenote bij u in uw ouderlijke woning in Vrak. Op 6 oktober 2019 verlieten u en uw echtgenote Albanië. Jullie reisden naar Podgorica, Montenegro, van waaruit jullie het vliegtuig naar Charleroi namen. Enkele dagen later trokken jullie in een huurappartement in Brussel in. Met de hulp van uw familie en door af en toe zwartwerk te verrichten slaagt u erin de huur te betalen. Drie, vier maanden na uw aankomst in België stuurde u wederom de bemiddelaarster naar uw schoonfamilie. Uw hoop dat de tijd verzoening zou brengen, bleek vergeefs. Op 3 juni 2020 werd uw zoon A. (...) in Brussel geboren. Ook nu jullie een kind hebben, weigert uw schoonfamilie jullie relatie te aanvaarden. Op 2 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

U bent in het bezit van een kopie van uw (verlopen) paspoort, uitgereikt op 14 december 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw (verlopen) identiteitskaart uitgereikt op 21 juni 2009 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw rijbewijs; en uw gelegaliseerde huwelijksakte, uitgereikt te Gruemirë op 11 juni 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op 6 oktober 2019 in België aankwam en pas op 2 oktober 2020, bijna een jaar later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Hiermee zet u de ernst van uw vrees danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw uitleg dat u geen andere taal dan het Albanees machtig bent, dat u niet wist waar u zich diende aan te melden, dat sommige Albanezen de asielinstanties niet wisten zijn en dat anderen geen tijd hadden om u te vergezellen, dat de coronacrisis uitbrak, dat u zich via email diende te registreren en niet met een computer overweg kan (CGVS, p. 6-7) volstaan niet om uw lange wachten te rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Daarnaast dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U stelde dat u voor het eerst de bemiddelaarster naar uw schoonfamilie stuurde begin maart 2019 met de bedoeling om de hand van uw echtgenote te vragen (CGVS, p. 13). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat zij ergens in maart of april 2019 haar ouders op de hoogte bracht van jullie relatie, en slechts enige tijd later – een precieze datum kon zij niet geven – zou u, aldus haar verklaringen, de bemiddelaarster naar haar ouders gestuurd hebben (CGVS echtgenote, p. 9). Het is overigens frappant dat uw echtgenote de naam van de bemiddelaarster niet kon noemen. Zij had het enkel over ‘Tori’, een soort bijnaam, doch zij bleek haar echte naam niet te kennen (CGVS echtgenote, p. 8). Dit mag verbazen aangezien zowel uit uw als uit

haar verklaringen blijkt dat zij steeds degene was die optrad als bemiddelaarster met haar familie. Verder verklaarde u dat uw broer E. (...) aanwezig was bij de registratie van het huwelijk (CGVS, p. 4). Uw echtgenote stelde daarentegen dat dit niet het geval was (CGVS echtgenote, p. 4). Deze inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw schoonfamilie geen beroep kon doen of bij nieuwe problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Niettegenstaande uw schoonvader meermaals doodsb bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van u en uw echtgenote, deed u hiervan nooit aangifte bij de politie. Ook uw echtgenote en de bemiddelaarster, die de dreigementen aan u moest doorgeven, maakten er nooit melding van bij de politie. Uw uitleg dat u hoopte dat de situatie zou veranderen en dat u de relatie van uw echtgenote met haar familie niet nog slechter wilde maken en dat u, toen u merkte dat de situatie niet verbeterde, ervoor opteerde om uw land te verlaten (CGVS, p. 16), volstaan geenszins om uw nalaten te rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U voegde nog toe dat je in Albanië niet veel hoeft te rekenen op steun van de autoriteiten. Het leek u zinloos, dat indien u vermoord zou worden, de dader achteraf naar de gevangenis gestuurd wordt. Wanneer u werd voorgelegd dat de politie al zou kunnen optreden wanneer u haar op de hoogte brengt van bedreigingen, stelde u dat indien u geen andere uitweg zou hebben, meteen naar de politie zou gaan (CGVS, p. 17). Dit antwoord verbaast aangezien uit uw handelen blijkt dat u zulks geenszins gedaan heeft. In plaats van naar de politie te stappen, opteerde u ervoor Albanië te verlaten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale

juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit en huwelijk, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de aangevoerde beginselen en stelt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat verweerder "niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen".

Verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering inzake het laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij doet dienaangaande gelden:

"Zijn voornaamste doel was immers eerst en vooral om zichzelf en zijn echtgenote in veiligheid te brengen door Albanië te verlaten. Zij dienden immers weg te geraken uit de handen van haar vader die hun dreigt te vermoorden.

Pas later, nadat ze op de hoogte werd gebracht op welke wijze zij hier in België bescherming kon aanvragen, diende hij aldus zijn verzoek om bescherming in.

Verder haalt de echtgenote in haar eigen verhoor bij het CGVS aan dat ze die periode zwanger was en haar algemene toestand niet goed was.

Waarom hebben jullie een jaar gewacht om asiel aan te vragen?

(...)

Verweerder verwijst nergens in de bestreden beslissing naar de zwangerschap van de vrouw van verzoeker toen ze net in België aankwam.

Hiermee schendt ze haar zorgvuldigheidsverplichting.

Verder dient de aangehaalde uitleg omtrent de taalbarrière weldegelijk in rekening te worden gebracht. Verzoeker kwam immers in een land toe, waarvan hij de taal en regelgevingen niet kent. Desondanks heeft hij weldegelijk raad gevraagd aan andere Albanezen, waarmee hij contact had. Zij konden hen echter niet verder wegwijs brengen, waar en hoe ze zich moest aanmelden om een asielaanvraag in te dienen. Dit is niet verwonderlijk nu het aanvragen van asiel geen evidente stap is voor Albanezen terwijl het verzoek tot internationale bescherming wel ingeburgerd is bij bv. Afghanen, Syriërs, Somaliërs, Palestijnen,...

Tevens dient er rekening te worden gehouden dat de verzoeker hier nog maar pas in België nog verbleef toen de corona-epidemie uitbrak. Het fysiek registreren van asielaanvragen en interviews werd tijdelijk opgeschort.

Toen latere de aanvragen via online registratie dienden te worden uitgevoerd, was dit voor de verzoeker die niet over voldoende computerkennis beschikt eveneens een uitdaging. Uiteindelijk is de registratie online door toedoen van de rechterlijke macht stopgezet.

In augustus hebben ze eindelijk iemand gevonden die via mail de verzoeker en zijn echtgenote heeft aangemeld waarna zij een afspraak kregen op 02/10/2020.

De verweerster doet de aangehaalde redenen te gemakkelijk af als niet afdoende, terwijl de verzoeker wel degelijk grondige redenen aangaf waarom hij pas na latere tijd een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verweerster houdt eveneens nergens in haar beslissing rekening met de hoogzwangere echtgenote en de gevolgen die zo'n zwangerschap met zich meedraagt.

Verweerster schendt hiermee haar zorgvuldigheidsverplichting."

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheden, betoogt verzoeker:

"Het CGVS haalt aan dat de echtgenote van verzoeker de naam van de bemiddelaarster niet kende.

Het kan haar echter niet verweten worden dat zij de volledige naam van de bemiddelaarster niet meer kon herinneren, zij sprak haar immers altijd aan met haar bijnaam 'Tori'. De bemiddelaarster was een kennis van de verzoeker waardoor hij wel beter op de hoogte was van haar officiële naam.

De verweerster ontkent niet dat er wel degelijk een bemiddelaarster werd ingezet om de familie in te lichten over hun relatie.

In beide verhoren komt echter naar voor dat de bemiddelaarster een café had waar verzoeker en zijn vrouw elkaar leerden kennen.

De enkele kleine inconsistenties tussen de verklaringen verzoeker en zijn echtgenote tijdens hun interview bij het CGVS, zijn niet in die mate dat er kan worden gesproken over een verschillend relaas of ernstige twijfels omtrent de gebeurtenissen. Hun relaas loopt buiten kleine details gelijklopend. De kleine verschillen zijn niet opmerkelijk dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnen."

Betreffende de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië, stelt verzoeker vervolgens:

"Verzoeker heeft geen vertrouwen in de Albanese autoriteiten.

Verzoekende partij laat tijdens zijn CGVS verhoor het volgende optekenen:

(...)

Hetgeen de verzoeker aanhaalt kan tevens bevestigd worden door objectieve rapporten over de situatie in Albanië.

Het CGVS motiveert in haar beslissing zelf dat 'hervormingen nog steeds nodig zijn, o.o. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden'.

Het beeld dat de verwerende partij ophangt van corruptie in Albanië strookt niet met de realiteit. Het louter opsommen van de politieke engagementen van de Albanese autoriteiten volstaat niet.

Het is correct dat de Albanese autoriteiten proberen corruptie aan te pakken, of op zijn minst proberen de schijn van corruptie van hun handelen te verwijderen.

Echter blijft de internationale gemeenschap zich zorgen maken over de wijdverspreide corruptie in Albanië.

Albanezen zelf hebben ook geen vertrouwen meer in hun overheid.

(...)

De mensen die dag in dag uit in deze maatschappij leven zij het er bijna unaniem over eens dat kleinschalige corruptie enorm verspreid zijn in Albanië. Zij spreken dan ook uit ervaring, zoals de verzoeker.

Het COI Focus rapport: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020 stelt verder ook:

(...)

Tevens duidt het CGVS zelf in haar COI Focus rapport: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020 verschillende rapporten aan die de corruptie en straffeloosheid bij politie en het gerecht aangeven. Zo heeft het Zweedse Lifos in 2018 een FFM naar Albanië gedaan en schrijft in maart 2019 dat de politie ter beschikking staat en in het belang van het publiek werkt, maar dat het voor een individu niet altijd mogelijk is absolute bescherming te krijgen:

(...)

Ook het Country Report on Terrorism van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (november 2019) schrijft dat de veiligheidsdiensten op alle niveaus hinder ondervinden door corruptie, gebrekkige kennisdeling en gebrekkige coördinatie:

(...)

Over de politie schrijft het mensenrechtenrapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (2020) dat deze de wet niet altijd gelijk afdwingt en dat persoonlijke, politieke of criminele connecties samen met gebrekkige infrastructuur en middelen hun invloed hebben:

(...)

Rekening houdend met de landeninformatie en de doordringen corruptie binnen de politie en het gerecht kan er gesteld worden dat verzoeker niet afdoende op de Albanese autoriteiten kan vertrouwen om hem en zijn vrouw de nodige bescherming te bieden die zij nodig hebben.

Mede om deze reden heeft de verzoeker geen aangifte van de bedreigingen van de vader en de ooms ingediend.

De motivering in de bestreden beslissing dat Albanië veel 'inspanningen' omtrent de corruptie levert kan dan ook niet zomaar aanvaard worden en is in casu niet voldoende draagkrachtig om al deze objectieve vaststellingen te weerleggen.

De motivering is niet zorgvuldig en schendt hiermee ook het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel."

Verzoeker concludeert:

"De verweerster heeft onvoldoende rekening gehouden met de toestand waarin de verzoeker en zijn vrouw zich bevonden toen ze in België toekwam. Verzoekers echtgenote was hoogzwanger van haar zoon. Tevens werd te weinig rekening gehouden met het feit dat verzoeker enkel de Albanese taal machtig is en hij niet verder kon worden geholpen door andere Albanese."

De Corona-epidemie zorgde verder voor een andere drempel, aangezien hij zich online diende aan te melden. Mede door de taalbarrière en gebrek aan hulp heeft hij zich in augustus 2020 kunnen aanmelden, waarna hij een afspraak kreeg dd. 02/10/2020.

In de bestreden beslissing werd onvoldoende rekening gehouden met het feit dat hij bij terugkomst niet kan rekenen op de Albanese autoriteiten om de nodige bescherming te bieden. De corruptie tiert nog sterk bij de veiligheidsdiensten, wat er voor zorgt dat mede door gebrek aan geld/netwerk hij bij aangifte van bedreiging niet serieus zal worden genomen.

Met bovenstaande gegevens werd onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het boven uiteengezette blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing de motiveringsplicht en haar onderzoeksplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om "de beslissing genomen op 14/01/2021 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, in de meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Freedom house, Nations in Transit 2020 - Albania, 6 mei 2020 (...)

3. COI Focus rapport: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt niet welke bepaling(en) van artikel 57/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoeker opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van zijn schoonfamilie, en dit omdat hijzelf en zijn echtgenote tegen de wil van deze familie in zouden zijn gehuwd.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming op fundamentele wijze worden ondermijnd door verzoekers bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op 6 oktober 2019 in België aankwam en pas op 2 oktober 2020, bijna een jaar later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Hiermee zet u de ernst van uw vrees danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw uitleg dat u geen andere taal dan het Albanees machtig bent, dat u niet wist waar u zich diende aan te melden, dat sommige Albanezen de asielinstanties niet wisten zijn en dat anderen geen tijd hadden om u te vergezellen, dat de coronacrisis uitbrak, dat u zich via email diende te registreren en niet met een computer overweg kan (CGVS, p. 6-7) volstaan niet om uw lange wachten te rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij andermaal verwijst naar de uitbraak van de Covid-19 pandemie om zijn laattijdige verzoek te vergoelijken, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee geenszins zijn nalatigheid om eerder om bescherming te verzoeken kan verklaren. Verzoeker gaat hiermee vooreerst namelijk kennelijk voorbij aan het gegeven dat de eerste maatregelen in het kader van de voormelde pandemie in België slechts werden getroffen medio maart 2020. Op dat ogenblik verbleef hij reeds vijf maanden in België, zodat hij ruimschoots de kans had om reeds voordien een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verder gaf verzoeker zelf aan, en bevestigt hij zulks in het verzoekschrift, dat het ook nadien mogelijk was om zich online of via e-mail te registreren. Dat hij zelf niet goed met een computer overweg kan, vormt in dit kader hoegenaamd geen afdoende verklaring voor het gegeven dat hij zulks niet deed. Dat hij, indien hij hiertoe daadwerkelijke en ernstige pogingen zou hebben ondernomen, niemand zou hebben gevonden die hem hierin kon bijstaan, is immers niet aannemelijk.

Ook met de verwijzing naar de zwangerschap van zijn echtgenote kan verzoeker geenszins verklaren waarom hij dermate lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Vooreerst toont verzoeker geenszins aan dat of op welke wijze de zwangerschap van zijn echtgenote een omstandigheid zou hebben gevormd die ertoe leidde dat haar algemene toestand niet goed was. Ter adstructie hiervan wordt er immers geen enkel medisch attest neergelegd. Dat verzoekers echtgenote zich gedurende haar volledige zwangerschap dusdanig slecht zou hebben gevoeld als verzoeker heden laat uitschijnen, kan aldus niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe de toestand van zijn echtgenote verzoeker er in persoon toe zou hebben verhinderd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat het gedurende een periode mogelijk was om zulks online of via e-mail te doen. Verzoekers echtgenote was op het ogenblik van hun aankomst in België bovendien enkele maanden zwanger en beviel in juni 2020 van hun zoon, zodat haar zwangerschap hoe dan ook geen verklaring kan bieden voor de vaststelling dat verzoeker na aankomst in België ongeveer een jaar draalde alvorens uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Waar verzoeker daarnaast herhaalt dat er een taalbarrière was en beweert dat het voor Albanezen ‘niet zo evident’ zou zijn om een nood aan bescherming kenbaar te maken via een verzoek om internationale bescherming, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met deze uitleg evenmin een dienstige verklaring biedt voor zijn bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. Dat verzoeker, zo hij werkelijk ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de mogelijkheden om in België om bescherming te verzoeken, niemand zou hebben gevonden die hem hierover kon informeren of bijstaan en niet eerder op de hoogte zou zijn gekomen van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, mist, ook rekening houdend met de taalbarrière, namelijk iedere geloofwaardigheid. Redelijkerwijze kan voorts worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de mogelijkheden tot bescherming alhier en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen, gedurende ongeveer een jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen en hiervoor geen dienstige uitleg verstrekt, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoeker en diens echtgenote gedurende hun uiteenzetting van dit relaas meermaals en kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarnaast dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U stelde dat u voor het eerst de bemiddelaarster naar uw schoonfamilie stuurde begin maart 2019 met de bedoeling om de hand van uw echtgenote te vragen (CGVS, p. 13). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat zij ergens in maart of april 2019 haar ouders op de hoogte bracht van jullie relatie, en slechts enige tijd later – een precieze datum kon zij niet geven – zou u, aldus haar verklaringen, de bemiddelaarster naar haar ouders gestuurd hebben (CGVS echtgenote, p. 9).

(...)

Verder verklaarde u dat uw broer E. (...) aanwezig was bij de registratie van het huwelijk (CGVS, p. 4). Uw echtgenote stelde daarentegen dat dit niet het geval was (CGVS echtgenote, p. 4). Deze inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte tracht hij de voormelde vaststellingen immers te minimaliseren, deze af te doen als “*kleine inconsistenties*” en te poneren dat deze betrekking hebben op “*kleine details*”. De voormelde tegenstrijdigheden hebben namelijk betrekking op de essentie en raken de kern van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Zo verzoeker en diens echtgenote werkelijk tegen de zin van verzoekers schoonfamilie waren gehuwd en daardoor ernstige vervolging vreesden vanwege deze schoonfamilie, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker en diens echtgenote omtrent dermate cruciale elementen als het ogenblik waarop verzoeker een bemiddelaar zou hebben gestuurd naar zijn schoonfamilie en de registratie van hun huwelijk coherente en eensluidende verklaringen zouden afleggen. Dat zij hiertoe kennelijk niet bij machte bleken, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan hun asielrelaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het is overigens frappant dat uw echtgenote de naam van de bemiddelaarster niet kon noemen. Zij had het enkel over ‘Tori’, een soort bijnaam, doch zij bleek haar echte naam niet te kennen (CGVS echtgenote, p. 8). Dit mag verbazen aangezien zowel uit uw als uit haar verklaringen blijkt dat zij steeds degene was die optrad als bemiddelaarster met haar familie.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ook indien zijn echtgenote de bemiddelaar steeds bij een bijnaam zou hebben aangesproken, hetgeen op zich een bevreemdende uitleg is gezien verzoeker anderzijds net beweert dat enkel hijzelf deze bemiddelaar goed kende, en ook indien deze bemiddelaar eigenlijk enkel een kennis van verzoeker was, mocht immers van verzoekster worden verwacht dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming de volledige naam van deze persoon, die een cruciale rol inneemt in het asielrelaas, zou kunnen verstrekken. Gezien verzoeker en zijn echtgenote hun land en regio van herkomst beweerden te hebben verlaten omwille van hun huwelijk, op grond van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging (ten aanzien van de schoonfamilie van verzoeker), gezien zij op basis hiervan beide een verzoek om internationale bescherming indienden en gezien zij zich daarbij beide beroepen op de voormelde asielmotieven, mocht immers redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen dienaangaande. Derhalve was het geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij de nodige toelichting kon geven inzake (de naam van) de bemiddelaar die verzoeker naar haar familie zou hebben gestuurd indien hun verklaringen dienaangaande met de werkelijkheid overeenstemden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, de problemen die hieruit zouden zijn voortgesprongen en de vrees voor vervolging die hij op grond hiervan stelt te koesteren.

Zelfs indien hieraan geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn vermeende problemen beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw schoonfamilie geen beroep kon doen of bij nieuwe problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Niettegenstaande uw schoonvader meermaals doodsb bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van u en uw echtgenote, deed

u hiervan nooit aangifte bij de politie. Ook uw echtgenote en de bemiddelaarster, die de dreigementen aan u moest doorgeven, maakten er nooit melding van bij de politie. Uw uitleg dat u hoopte dat de situatie zou veranderen en dat u de relatie van uw echtgenote met haar familie niet nog slechter wilde maken en dat u, toen u merkte dat de situatie niet verbeterde, ervoor opteerde om uw land te verlaten (CGVS, p. 16), volstaan geenszins om uw nalaten te rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U voegde nog toe dat je in Albanië niet veel hoeft te rekenen op steun van de autoriteiten. Het leek u zinloos, dat indien u vermoord zou worden, de dader achteraf naar de gevangenis gestuurd wordt. Wanneer u werd voorgelegd dat de politie al zou kunnen optreden wanneer u haar op de hoogte brengt van bedreigingen, stelde u dat indien u geen andere uitweg zou hebben, meteen naar de politie zou gaan (CGVS, p. 17). Dit antwoord verbaast aangezien uit uw handelen blijkt dat u zulks geenszins gedaan heeft. In plaats van naar de politie te stappen, opteerde u ervoor Albanië te verlaten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder

zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft dan ook een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt bovendien eveneens en duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers voorliggende verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.10. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT